

Sygnatura akt VI Ka 701/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 października 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2015 r.

sprawy **A. B.** ur. (...) w N.,

syna M. i K.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygnatura akt II K 47/15

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata C. A. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 701/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 2 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem zaocznym z dnia 23 kwietnia 2015r., w sprawie o sygn. II K 47/15, uznał oskarżonego A. B. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 16 listopada 2014r. w Z. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, a to samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), czym nie zastosował się do obowiązującego, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 marca 2007r., sygn. akt

II K 913/06, środka karnego 6 lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. występku z art. 244 kk i za to przestępstwo na mocy tego przepisu skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając mu rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach przewidzianych ustawowo za popełniony przez oskarżonego czyn wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz wywiezionej apelacji doprowadzić musiała do uznania, iż apelacja ta na uwzględnienie nie zasługuje, przez co zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Rozpoznając środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę oskarżonego, w pierwszym rzędzie zbadał Sąd Okręgowy z urzędu prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego oraz winy oskarżonego, jak i przyjętej w zaskarżonym orzeczeniu kwalifikacji prawnej, w tym zakresie nie dopatrując się jakichkolwiek uchybień. Poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże Sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk. Stanowisko swoje Sąd należycie uzasadnił w sposób zgodny z treścią art. 424 kpk. Sąd orzekający nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych, a ustalenia te znajdują w zupełności potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę nie przekroczył także granic swobodnej oceny dowodów. Przekroczenie takowe może mieć miejsce bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy na podstawie prawidłowo zgromadzonych dowodów Sąd poczynił ustalenia faktyczne niezgodne wprost z zebranymi dowodami lub wysnuł z tak zgromadzonych dowodów wnioski sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego bądź też wnioski wyciągnięte z zebranego materiału dowodowego wyprowadzone zostały z bezzasadnym pominięciem dowodów przeciwnych do poczynionych ustaleń, jak również wówczas, gdy bezzasadnie Sąd odmówił wiary określonym dowodom. Tak w niniejszej sprawie się nie stało. Ocena przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była wszechstronna i jako obiektywna nie nosi znamion dowolności. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu meriti w zakresie winy oskarżonego, która w okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości. Słusznie ustalił Sąd zatem, że dopuścił się oskarżony popełnienia przypisanego jego osobie przestępstwa.

Wprawdzie winy oskarżonego w wywiezionym środku odwoławczym skarżący nie kwestionował, to jednak kontrolując zaskarżone orzeczenie z urzędu stwierdził Sąd odwoławczy, że zgromadzone w postępowaniu niniejszym dowody nie pozostawiają wątpliwości, iż A. B. dopuścił się przypisanego mu wyrokiem w niniejszej sprawie przestępstwa w sposób opisany w pisemnych motywach orzeczenia. Dowody te, analizowane we wzajemnym powiązaniu, przekonują do wniosku o sprawstwie oskarżonego, a załączone do akt sprawy dokumenty oraz zeznania świadka potwierdzają jedynie niezbieżność fakt prowadzenia przez niego samochodu pomimo obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego na okres 6 lat na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 marca 2007r., w sprawie o sygn. akt II K 913/06. Niewątpliwym jest również i to, że ten środek karny obowiązywał w dacie czynu przypisanego oskarżonemu z uwagi na jego długotrwałe uprzednie pozbawienie wolności i opuszczenie przez oskarżonego zakładu karnego na przerwę niespełna 5 miesięcy przed czynem objętym niniejszym postępowaniem. W tych okolicznościach wina oskarżonego, jak i przyjęta przez Sąd orzekający kwalifikacja prawna czynu nie mogą budzić żadnych wątpliwości.

Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji, kwestionującej wyłącznie decyzję Sądu o orzeczeniu wobec oskarżonego rażąco surowej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, stwierdzić trzeba, że w

realiach niniejszej sprawy zasadnym jest orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze określonym zaskarżonym wyrokiem.

Zarzut rażącej surowości kary może być zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk (zob. wyrok SN z dn. 14 XI 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51).

Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kara wymierzona oskarżonemu zatem w sposób należyty spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając równocześnie wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Skarżący co prawda wskazuje na postawę oskarżonego, jego przyznanie się do winy i chęć współpracy z organami ścigania, to jednak zdaje się przeceniać wagę tych okoliczności zważywszy na fakt zatrzymania sprawcy do kontroli drogowej gdy ten prowadził pojazd mechaniczny, a więc zatrzymania go niejako na gorącym uczynku.

Słusznie wywodzi także Sąd meriti, że ponowne stawianie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej – społecznej, będącej podstawą warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, nie znajduje racjonalnych podstaw. Wszak trzeba zważyć na obciążający oskarżonego sposób życia przez popełnieniem tego przestępstwa. Oskarżony mimo jeszcze młodego wieku był już uprzednio wielokrotnie skazywany za przestępstwa różnego rodzaju, skierowane w większości przeciwko mieniu, ale i przeciwko wolności, działalności instytucji państwowych, bezpieczeństwu w komunikacji oraz wymiarowi sprawiedliwości. Wobec oskarżonego był już stosowany bez powodzenia środek probacyjny w postaci warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary, a obecnie przypisanego mu przestępstwa dopuścił się on w czasie przerwy w wykonaniu kary, po upływie niespełna 5 miesięcy od opuszczenia jednostki penitencjarnej. O tym, że osoba oskarżonego nie rokuje na poprawę bez odpowiednio surowego potraktowania przekonuje zatem wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego za inne rodzajowo, ale i podobne przestępstwa, obrazując ogólne negatywne nastawienie oskarżonego do obowiązku przestrzegania reguł porządku prawnego. Dotychczasowa postawa oskarżonego pozwala zatem na wykluczenie hipotezy o incydentalnym charakterze czynu oskarżonego i przekonuje o konieczności zastąpienia wolnościowych form represji bezwzględną karą pozbawienia wolności. Kara ta, nie przekraczając stopnia winy oskarżonego i będąc adekwatną do ustalonego znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, poprzez jej realną dolegliwość ma daleko większe szanse wywołać u oskarżonego, jeśli nie szacunek, to przynajmniej respekt dla porządku prawnego, a przez to skłonić go w przyszłości do zaniechania popełniania kolejnych przestępstw, przynajmniej z obawy przed poznaną dolegliwością grożącej kary. W tych realiach podnoszone przez obrońcę w apelacji okoliczności dotyczące sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego, w tym zwłaszcza konieczność niezwłocznego podjęcia przez niego zatrudnienia i wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego na rzecz dzieci, nie są w stanie zmienić negatywnego obrazu jego osoby i oceny, że orzeczona być winna wobec niego za przypisane mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Trzeba też podkreślić, iż oskarżony, pomimo przebywania na wolności przez okres 5 miesięcy od momentu udzielenia mu przerwy w odbywaniu kary, mimo posiadania na utrzymaniu siedmiorga małoletnich dzieci, nie pracował zarobkowo, pozostając zarejestrowanym w urzędzie pracy jako bezrobotny. Nie sposób zatem wobec wskazanych wyżej okoliczności uznać za zasadną pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego. Inna niż pozbawienie wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania zatem spełnia zatem wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 kk, nie narusza nadto zasad wymiaru kary sformułowanych w art. 53 kk oraz zasad odnoszących się do możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania opisanych w przepisie art. 69 kk.

Apelacja, w której domagał się skarżący orzeczenia wobec oskarżonego łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, na uwzględnienie zatem nie zasługiwała.

Kierując się wskazanymi w niniejszym uzasadnieniu powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zatem utrzymał w mocy; nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, kwalifikacji prawnej, ani - co za tym idzie - rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, jak również o karze.

W pkt 2 wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu koszty nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, obejmujące także kwotę podatku VAT, a nadto zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.